

BALOGH GERGŐ

Kicsit biedermeier

Nem jut eszembe, így nem figyelmeztetek, csak nézem,
ahogy vállaid körül a hab öntörlésre készül.
Egy aranycsapos szoba minden előkelőségével
süllyed el a levendulaillatú hajnal, hajadba
akad a fény hullám- és részecsketermészete,
a tragédiák múlhatatlansága. Félek, hogy
kővé meredve emelem fel kezeink a vízből,
mikor értük nyúlok hiába, csendes örülettel
tépni el a felszín vékony hártáját. Beletömődsz
a közelmúltba, a víz utat keresve kerülget, örvénnyé
lehámlott bőrdarabokként állunk azonusként egy szennyvíztelep
klóros gőzében, elviszi nyomunk a lefolyó meredek csöndje.
Ott összekoccanó molekulák visszhangzanak, múlt héten
ejtettem be melléd a kötetet, azóta olvashatatlan.

